

”Teser till kyrkopedagogik”

De följande teser definierar begreppet ”kyrkopedagogik”. Teserna är en komplettering av stadgarna och kan ändras genom årsmötets beslut med 2/3 majoritet på styrelsens eller medlemsförslag

Förort

Den svenska kyrkopedagogiken har sina rötter i den tyska ”Kirchenpädagogik” som den är organiserad i ”Bundesverband für Kirchenpädagogik”.

1. Kyrkopedagogik skapar relation mellan människan och kyrkobyggnaden.

Kristna trosläror och traditioner har fått uttryck och konstnärlig gestaltning i kyrkorummet, dess arkitektur och inredning. En kyrka är teologi och tradition huggen i sten, snickrad i trä. De kristna trosläror och traditionerna får betydelse för besökaren när de relateras till dennes livsvärld.

Kyrkopedagogik tar hänsyn till deltagarens erfarenheter och upplevelser och dennes förståelse av symboliken och rummet. Kyrkopedagogik är ett arbetssätt som bygger på dialog.

2. Kyrkopedagogik är upplevelsebaserad arbete med kyrkorummet.

Kyrkobyggnaden är plats, tema och medel för kyrkopedagogik. Rummet gör oss medvetna om vår egen kroppslighet och mötet med rummet sker med hela kroppen och med alla sinnen.

Kyrkopedagogik öppnar kyrkorummet språkligt och visuellt, genom rörelse, beröring och känsla. Kyrkopedagogik är ett kroppsligt arbetssätt som använder alla sinnen.

3. Kyrkopedagogik ger rum för existentiella och andliga erfarenheter.

Rummets specifika atmosfär, det personliga tilltalet, koncentration på det som är väsentligt och det långsamma tempot i det kyrkopedagogiska arbetet kan öppna en ingång till existentiella och andliga erfarenheter.

Kyrkopedagogik följer aktsamt och anpassar varsamt processen där varje deltagare, som subjekt, är delaktig.

4. Kyrkopedagogik arbetar med metodisk mångfald.

Kyrkopedagogiken använder sig av estetiska, dramaturgiska, kroppsliga, musikaliska, meditativa samt andra klassiska pedagogiska metoder. Urvalet är beroende på målgrupp, tema och kyrkorummets karaktär.

Kyrkopedagogikens metodiska mångfald är en konsekvens av den teoretiska reflektionen i teologi, konsthistoria och pedagogik som bärs av gudens dialogiska förhållningssätt och främjar deltagarnas delaktighet.

5. Kyrkopedagogik behöver tid.

Att se och känna, att röra sig och att röra vid, att dela upplevelse och uttryck med varandra tar tid. Att öppna rum för deltagarnas egen andlighet kräver långsamhet.

Kyrkopedagogiskt lärande i kyrkorummet ger deltagaren den nödvändiga tiden och förutsätter tidsresurser i förberedelse och efterarbete för kyrkopedagogien.

6. Kyrkopedagogik är utåtriktad.

Kyrkopedagogik riktar sig till alla människor oavsett personlig tro och kyrkotillhörighet. Kyrkopedagogik utvecklar samarbete mellan kyrka och samhälle, mellan församling och turistnäring, mellan skola och församling och är öppen för interkonfessionella och interreligiösa samtal.

Kyrkopedagogik ger särskilt skolor möjlighet att möta den kristna religionen som en levande religion under ett studiebesök i en kyrka. Kyrkopedagogiskt arbete är alltid mån om de specifika förutsättningar som är givna genom skolans lagstadga ramar.

Kyrkopedagogik står i gränslandet mellan kyrka och samhälle och är en viktig länk mellan de båda delarna.

Kyrkopedagogik är ett pedagogiskt arbetssätt utan bekännelsekaraktär.

7. Kyrkopedagogik påverkar församlingsarbetet.

Kyrkopedagogik är del av församlingens grunduppgift att undervisa. Genom att tydliggöra betydelsen av kyrkorummet och genom de upplevelsebaserade arbetsformerna inspirerar kyrkopedagogik andra verksamheter i församlingen.

Kyrkopedagogik ägs inte av någon yrkeskategori utan berikas genom att olika yrken i församlingen och även ideell engagerar sig i det pedagogiska arbetet i kyrkorummet.

Antagen på styrelsemöte den 11 april 2019.